

UDENRIGSMINISTERIET

**EUROPAUDVALGET
(2. samling)**

Alm. del - bilag 80 (offentligt)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Asiatisk Plads 2
DK-1448 København K
Tel. +45 33 92 00 00
Fax +45 32 54 05 33
E-mail: um@um.dk
Telex 31292 ETR DK
Telegr. adr. Etrangeres
Girokonto 300-1806

Bilag	Journalnummer	Kontor	
1	400.C.2-0	EU-sekr.	10. december 2001

Med henblik på mødet i Folketingets Europaudvalg den 11. december 2001 – dagsordenspunkt 1 – vedlægges Justitsministeriets og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations notat vedrørende gennemførelsen af konklusionerne for Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15.-16. oktober 2001.

NOTAT
vedrørende gennemførelsen af konklusionerne fra
Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999

Indhold:

1.	Baggrund.....	2
2.	Tampere-konklusionerne.....	4
2.1.	Partnerskab med hjemlandene.....	4
2.2.	Et fælles europæisk asylsystem.....	5
2.3.	Retfærdig behandling af tredjelandsstatsborgere.....	6
2.4.	Forvaltning af migrationsstrømme.....	8
2.5.	Bedre adgang til domstolene og tilsvarende organer i Europa.....	10
2.6.	Gensidig anerkendelse af retsafgørelser.....	11
2.7.	Større konvergens på det civilretlige område.....	14
2.8.	Forebyggelse af kriminalitet på EU-plan.....	14
2.9.	Udbygning af samarbejdet om kriminalitetsbekæmpelse.....	15
2.10.	Særlige foranstaltninger til bekæmpelse af hvidvaskning af penge.....	19
2.11.	Stærkere indsats udadtil.....	20
3.	Kommissionens resultattavle.....	21
4.	Formandskabets rapport til Det Europæiske Råd i Laeken.....	22
4.1.	Indvandring, asyl og kontrol ved de ydre grænser.....	22
4.2.	Det civilretlige samarbejde.....	23
4.3.	Det strafferetlige samarbejde.....	24
4.3.1.	Gensidig anerkendelse af retsafgørelser.....	24
4.3.2.	Indbyrdes tilnærmelse af de strafferetlige regler.....	24
4.3.3.	Fastlæggelse af EF's og EU's kompetence på det strafferetlige område.....	24
4.3.4.	Medlemsstaternes gennemførelsesforanstaltninger.....	25
4.3.5.	Fælles efterforskningshold.....	25
4.3.6.	Kriminalitetsforebyggelse.....	25
4.3.7.	Institutionelle foranstaltninger.....	25
4.4.	Det politimæssige samarbejde.....	26
4.4.1.	Europol.....	26
4.4.2.	Task Forcen af Europæiske Politichefer.....	27
4.4.3.	Det Europæiske Politiakademi (Cepol).....	27
4.4.4.	SIS II.....	27
4.5.	Eksterne relationer.....	27
4.5.1.	Øget pres udefra.....	27
4.5.2.	Prioriteter og sammenhæng.....	28
4.5.3.	Synlighed.....	28
4.5.4.	Kompleksitet og metoder i forbindelse med de eksterne relationer.....	28
4.5.5.	Styring af indvandring.....	28
4.5.6.	Civilretligt samarbejde.....	29
4.6.	Rådets arbejdsmetoder.....	29

1. Baggrund.

Maastricht-traktaten af 7. februar 1992, der trådte i kraft den 1. november 1993, indførte en række bestemmelser om et mellemstatsligt EU-samarbejde vedrørende retlige og indre anliggender på EU-niveau.

Ved Amsterdam-traktaten af 2. oktober 1997, der trådte i kraft den 1. maj 1999, blev en del af samarbejdsområderne vedrørende retlige og indre anliggender overført fra det mellemstatslige samarbejde til det fællesskabsretlige samarbejde.

Det mellemstatslige samarbejde vedrører herefter politisamarbejdet, toldsamarbejdet og retligt samarbejde i straffesager og finder sted på grundlag af bestemmelserne i afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU). Samarbejdet vedrørende visum, asyl, indvandring og andre politikker i forbindelse med den fri bevægelighed for personer, herunder civilret, er overført til det fællesskabsretlige samarbejde, der finder sted på grundlag af bestemmelserne i afsnit IV i Traktaten om Det Europæiske Fællesskab (TEF).

For så vidt angår det politi- og strafferetlige samarbejde er den centrale bestemmelse artikel 29 i TEU, der er sålydende:

”Uden at det berører Det Europæiske Fællesskabs beføjelser, har Unionen som mål at give borgerne et højt tryghedsniveau i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed gennem udformning af fælles handling mellem medlemsstaterne inden for politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager og gennem forebyggelse og bekæmpelse af racisme og fremmedhad.

Dette mål skal nås både ved at forebygge og bekæmpe organiseret og anden kriminalitet, især terrorisme, menneskehandel og overgreb mod børn, ulovlig narkotikahandel og ulovlig våbenhandel, korruption og svig, gennem:

- tættere samarbejde mellem medlemsstaternes politi, toldmyndigheder og andre kompetente myndigheder, både direkte og gennem Den Europæiske Politienhed (Europol), i overensstemmelse med artikel 30 og 32
- tættere samarbejde mellem medlemsstaternes retlige og andre kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 31, litra a)-d), og artikel 32
- om nødvendigt indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes strafferetlige regler i overensstemmelse med artikel 31, litra e).”

For så vidt angår samarbejdet vedrørende visum, asyl, indvandring og andre politikker i forbindelse med den fri bevægelighed for personer, herunder civilret, er den centrale bestemmelse artikel 61 i TEF, der er sålydende:

”Med henblik på gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed vedtager Rådet

- a) inden fem år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden foranstaltninger, der skal sikre fri bevægelighed for personer i overensstemmelse med artikel 14, og i forbindelse hermed direkte tilknyttede ledsageforanstaltninger vedrørende kontrol ved de ydre grænser, asyl og indvandring i henhold til artikel 62, nr. 2 og 3, og artikel 63, nr. 1, litra a), og nr. 2, litra a), samt foranstaltninger med henblik på at forebygge og bekæmpe kriminalitet i henhold til artikel 31, litra e), i traktaten om Den Europæiske Union
- b) andre foranstaltninger vedrørende asyl, indvandring og beskyttelse af tredjelandstatsborgeres rettigheder i henhold til artikel 63
- c) foranstaltninger vedrørende civilretligt samarbejde i henhold til artikel 65
- d) passende foranstaltninger til fremme og udbygning af administrativt samarbejde i henhold til artikel 66
- e) foranstaltninger inden for politisamarbejde og retligt samarbejde vedrørende kriminalsager, der tager sigte på et højt sikkerhedsniveau gennem forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet i Unionen i henhold til bestemmelserne i traktaten om Den Europæiske Union.”

Det fællesskabsretlige samarbejde på grundlag af TEF afsnit IV er omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender. Når bortses fra visse foranstaltninger vedrørende visum, deltager Danmark derfor ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til TEF afsnit IV, og sådanne foranstaltninger er ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark, jf. Protokollen om Danmarks Stilling, der er knyttet som bilag til Amsterdam-traktaten.

Hvis Rådets afgørelse vedrører et forslag eller initiativ til udbygning af Schengen-reglerne, følger det af protokollens artikel 5, at Danmark, inden 6 måneder efter at Rådet har truffet afgørelse, træffer afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne afgørelse i sin nationale lovgivning. Hvis Danmark beslutter sig herfor, vil denne afgørelse skabe en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige medlemsstater.

Forbeholdet berører ikke Danmarks deltagelse i de politiske konklusioner, som vedtages af Det Europæiske Råd. Derimod vil Danmark som anført ovenfor være afskåret fra at deltage i konkrete foranstaltninger, som Rådet med hjemmel i EF-traktatens afsnit IV måtte vedtage som opfølgning på Det Europæiske Råds konklusioner.

På Det Europæiske Råds møde i Wien den 11. - 12. december 1998 vedtog stats- og regeringscheferne en handlingsplan for, hvorledes Amsterdam-traktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bedst kan gennemføres.

På Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999 var der enighed om at opfordre Rådet og Kommissionen til i tæt samarbejde med Europa-Parlamentet at fremme gennemførelsen af Amsterdam-traktaten på grundlag af Wien-handlingsplanen fra 1998. Samtidig nåede stats- og regeringscheferne til enighed om en række politiske retningslinier og målsætninger for handlingsplanens gennemførelse.

I konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999 blev Kommissionen endvidere opfordret til at fremsætte forslag om en passende resultattavle med henblik på at overvåge gennemførelsen af de nødvendige foranstaltninger. Kommissionens forslag til en sådan resultattavle blev efterfølgende godkendt på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 27. marts 2000.

Endelig enedes stats- og regeringscheferne om på Det Europæiske Råds møde i december 2001 at tage en indgående drøftelse af gennemførelsen af Amsterdam-traktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed med henblik på at vurdere de fremskridt, der er gjort.

Som led i forberedelsen af Det Europæiske Råds møde i Laeken den 14. - 15. december 2001 har det belgiske formandskab udarbejdet en rapport om gennemførelsen af Tampere-konklusionerne. Endvidere har Kommissionen udarbejdet en revideret resultattavle vedrørende gennemførelsen af Tampere-konklusionerne.

Det bemærkes, at en del af formandskabets rapport vedrører det civile samarbejde, hvor Danmark i kraft af det retlige forbehold ikke deltager i Rådets vedtagelser. Formandskabets rapport vedrører imidlertid alene overvejelser af politisk og proceduremæssig karakter, som ikke i sig selv berører forbeholdet.

2. Tampere-konklusionerne.

Konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999 er opdelt i 11 afsnit. Afsnittene 1-4 henhører under Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, idet afsnit 4 (Forvaltning af migrations spørgsmål) dog også indeholder spørgsmål om strafferetlige sanktioner for menneskesmugling, der henhører under Justitsministeriet. Afsnittene 5-11 henhører ligeledes under Justitsministeriet.

2.1. Partnerskab med hjemlandene.

Ifølge Tampere-konklusionerne opfordres EU og medlemsstaterne til at skabe en samlet migrationsstrategi, der fokuserer på forholdene i hjem- og transitlandene, og som forudsætter fattig-

domsbekæmpelse, jobskabelse, konfliktforebyggelse, opbygning af demokratiske rettigheder, respekt for menneskerettigheder og forbedrede levevilkår. Dette skal ske via en større sammenhæng mellem EU's interne og eksterne politikker og gennem partnerskab med de berørte lande.

Gennemførelsen af denne del af konklusionerne relaterer sig til arbejdet i Arbejdsgruppen på Højt Niveau vedrørende Asyl og Indvandring (HLWG). Hovedformålet med gruppen er at finde frem til en fælles, integreret tilgang til asyl- og indvandringsproblemerne i EU på tværs af søjlerne. Arbejdsgruppens fokus er primært rettet mod forholdene i asylansøgenes og indvandrenes hjemlande og transitlande med henblik på at dæmpe migrationstrykket på EU-området.

Der er på nuværende tidspunkt udarbejdet handlingsplaner for seks lande (Afghanistan, Albanien, Irak, Marokko, Somalia og Sri Lanka). Disse planer er nu under implementering.

Der er på EU-budgettet for 2001 vedtaget en særskilt budgetlinje på 10 millioner € til anvendelse på HLWG-projekter på migrationsområdet. Der har været indkaldt projektforslag, og medio november 2001 blev pengene fordelt på i alt 15 projekter.

HLWG aflagde rapport til Det Europæiske Råd i Nice den 7. - 9. december 2000 og fik i den forbindelse sit mandat fornyet. Gruppen skal fortsætte implementeringen af de eksisterende handlingsplaner og på et passende tidspunkt udarbejde handlingsplaner for andre relevante lande.

2.2. Et fælles europæisk asylsystem.

Ved Tampere-konklusionerne bekræfter Det Europæiske Råd enigheden om, at det fælles europæiske asylsystem skal baseres på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Geneve-konventionen, hvorved det garanteres, at ingen sendes tilbage til forfølgelse eller risiko herfor, dvs. at "non-refoulement"-princippet opretholdes

Det fremgår endvidere af konklusionerne, at et sådant system på kort sigt bør indebære en fastlæggelse af ansvaret for behandlingen af konkrete asylsager, fælles standarder for asylprocedurer, fælles minimumsvilkår for modtagelse af asylansøgere, tilnærmelse af bestemmelserne om anerkendelse af flygtningestatus og indholdet af denne status samt regler for subsidiær beskyttelse. På længere sigt bør de fælles regler føre til en fælles asylprocedure og en ensartet status, der gælder i hele EU, og Kommissionen opfordres til inden et år at fremlægge en meddelelse herom.

Endelig opfordres Rådet i Tampere-konklusionerne til at nå til enighed om spørgsmålet om midlertidig beskyttelse, til at overveje at stille en finansiel reserve til rådighed i situationer med massiv tilstrømning af flygtninge og til hurtigt at afslutte arbejdet med systemet til identifikation af asylansøgere (Eurodac).

Kommissionen har på nuværende tidspunkt og i overensstemmelse med resultatavlen fremsat de nødvendige forslag til retsakter samt meddelelser på asylområdet.

Af de fremlagte forslag har Rådet vedtaget afgørelsen om flygtningefonden (28. september 2000), Eurodac-forordningen (11. december 2000) samt direktivet om midlertidig beskyttelse (20. juli 2001).

De øvrige forslag er under forhandling. Det drejer sig om direktivforslag vedrørende minimumsstandarder for asylprocedurer (fremsat 24. oktober 2000), direktivforslag vedrørende minimumsstandarder for modtagelsesforhold for asylansøgere (fremsat 18. maj 2001), forslag til Rådets forordning om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (Dublin-konventionens efterfølger) (fremsat 27. juli 2001) og direktivforslag vedrørende en indbyrdes tilnærmelse af bestemmelserne om anerkendelse af flygtningestatus og subsidiær beskyttelse og indholdet af disse bestemmelser (fremsat 31. oktober 2001).

De hidtidige drøftelser har vist, at der er stor forskel mellem medlemsstaternes nationale lovgivning på asylområdet. På baggrund heraf antages det, at forhandlingerne vil blive langvarige.

Endelig har Kommissionen fremlagt en meddelelse om en fælles asylprocedure og en ensartet status, som gælder i hele EU, for dem, som indrømmes asyl (22. november 2000) og en meddelelse om en fælles asylpolitik og indførelse af en åben koordinationsmetode (28. november 2001).

2.3. Retfærdig behandling af tredjelandstatsborgere.

Ifølge Tampere-konklusionerne er der behov for en indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger om betingelserne for tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold på grundlag af en fælles vurdering af den økonomiske og demografiske udvikling i EU samt af situationen i hjemlandene.

Med henblik herpå anmodes Rådet om at træffe hurtige afgørelser på grundlag af forslag fra Kommissionen. Disse afgørelser bør tage hensyn ikke blot til hver enkelt medlemsstats modtagelighed, men også til deres historiske og kulturelle forbindelser med hjemlandene.

Som led i opfølgningen af denne del af konklusionerne har Kommissionen på nuværende tidspunkt fremsat to direktivforslag. Det drejer sig om direktivforslaget om ret til familiesammenføring (11. januar 2000) og direktivforslaget om betingelserne for tredjelandstatsborgeres indrejse

og ophold med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere og udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed (6. september 2001).

Herudover forventes Kommissionen at fremsætte forslag til direktiv om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på studier og erhvervsuddannelse og med henblik på andre formål. Det forudsættes i Kommissionens resultattavle, at disse forslag vil blive fremlagt i første halvår af 2002.

Drøftelserne vedrørende direktivforslaget om ret til familiesammenføring har været langvarige og komplicerede, og der er fortsat en lang række udestående punkter af såvel teknisk som politisk karakter.

Forhandlingerne om Kommissionens direktivforslag om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere og udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed er endnu ikke indledt.

I Tampere-konklusionerne tilkendegives det endvidere, at en integrationspolitik bør sigte mod at indrømme tredjelandsstatsborgere, der lovligt opholder sig på en medlemsstats område, rettigheder og pligter, der kan sidestilles med dem, der gælder for EU-borgere, og endvidere støtte ikke-forskelsbehandling og bekæmpelse af racisme og fremmedhad.

Det Europæiske Råd opfordrer til, at tredjelandsstatsborgere retsstilling bør tilnærmes EU-borgeres retsstilling, herunder at personer, der har opholdt sig lovligt i en medlemsstat i en given periode, og som er i besiddelse af en tilladelse til længerevarende ophold, i den pågældende medlemsstat bør indrømmes en række ensartede rettigheder, som ligger så tæt som muligt på EU-borgernes rettigheder.

Som led i opfølgingen heraf har Kommissionen afgivet to meddelelser om henholdsvis en indvandringspolitik i EU (27. november 2000) og om en åben metode til koordinering af Fællesskabets indvandringspolitik (11. juli 2001).

Med henblik på at tredjelandsstatsborgeres retsstilling tilnærmes EU-borgeres retsstilling, har Kommissionen fremsat et direktivforslag om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (27. april 2001).

I relation til ikke-forskelsbehandling og bekæmpelse af racisme og fremmedhad er der vedtaget to direktiver om henholdsvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af personer uanset race eller etnisk oprindelse (29. juni 2000) og om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (27. november 2000). Endvidere er der fremsat et

forslag til rammeafgørelse vedrørende bekæmpelse af racisme og fremmedhad (28. november 2001).

Herudover har Rådet truffet afgørelse om Fællesskabets handlingsprogram for bekæmpelse af forskelsbehandling 2001 – 2006 (27. november 2000). Handlingsprogrammet har til formål at fremme foranstaltninger til bekæmpelse af direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af race, etnisk oprindelse, religion, handicap, alder eller seksuel orientering. Kønsbaseret diskrimination er omfattet af andre EF-foranstaltninger og er derfor ikke medtaget.

Endelig blev Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad åbnet den 7. april 2000.

2.4. Forvaltning af migrationsstrømme.

Ifølge Tampere-konklusionerne opfordrer Det Europæiske Råd til et tæt samarbejde med hjem- og transitlande om oplysningskampagner om de faktiske muligheder for lovlig indvandring samt om forebyggelse af menneskesmugling. Endvidere opfordres til en videreudvikling af den fælles politik omkring visa og falske dokumenter, blandt andet gennem et tættere samarbejde mellem EU-konsulaterne i tredjelande og eventuelt via oprettelse af fælles visakontorer.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 30. november - 1. december 2000 vedtog Rådet en række konklusioner om udveksling af oplysninger om ulovlig indvandring og systemet for hurtig varsling om ulovlig indvandring.

Endvidere vedtog Rådet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 29. maj 2001 en række konklusioner om oprettelse af et netværk af nationale forbindelsesofficerer med ansvar for indvandring med henblik på bekæmpelse af ulovlige migrationsstrømme gennem det vestlige Balkan.

På visumområdet har såvel det franske som det svenske og nu det belgiske formandskab gjort en stor indsats for at udbygge det lokale, fælles konsulære samarbejde med henblik på at fremme en ensartet behandling af visumansøgninger på Schengen-landenes ambassader og generalkonsulater i tredjelande og blandt andet derved begrænse visumshopping og brugen af falske dokumenter. Der er således foretaget tiltag til udbygelse af samarbejdet blandt andet i Kiev, Kinshasa, Islamabad og Kuwait.

Spørgsmålet om oprettelse af fælles visumkontorer drøftes for tiden specielt med henblik på en eventuel oprettelse af et kontor i Pristina. En række organisatoriske og forvaltningsretlige spørgsmål i forbindelse med oprettelsen af et sådant kontor udestår dog fortsat.

Ifølge Tampere-konklusionerne bør medlemsstaterne fastsætte strenge sanktioner for menneskesmugling, og Rådet bør inden udgangen af 2000 vedtage regler herom. Endvidere bør medlemsstaterne i samarbejde med Europol styrke indsatsen med henblik på at afsløre og uskadeliggøre de kriminelle organisationer, der er involveret i menneskesmugling, ligesom ofrenes rettigheder skal sikres.

På denne baggrund fremsatte det tidligere franske formandskab i august måned 2000 et forslag til Rådets direktiv om definition af hjælp til ulovlig indrejse og rejse samt ulovligt ophold og et forslag til en rammeafgørelse om styrkelse af de strafferetlige regler med henblik på bekæmpelse af bistand til ulovlig indrejse og ulovligt ophold.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. – 29. maj 2001 blev der opnået politisk enighed om begge forslag.

Det tidligere franske formandskab fremsatte endvidere forslag til Rådets direktiv om fastsættelse af supplerende bestemmelser til artikel 26 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 (transportøransvar). På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. - 29. maj 2001 blev der opnået politisk enighed om forslag, der herefter blev vedtaget af Rådet den 28. juni 2001.

Såvel direktivet om definition af menneskesmugling som direktivet om transportøransvar er omfattet af det danske forbehold på området for retlige og indre anliggender.

Ifølge Tampere-konklusionerne opfordres Rådet til at indgå tilbagetagelsesaftaler eller til at indsætte standardklausuler i andre aftaler med relevante tredjelande og til at overveje regler for intern tilbagetagelse.

Medlemsstaterne og Kommissionen har siden Det Europæiske Råds møde i Tampere i 1999 løbende haft kontakter med staterne på det vestlige Balkan og med Kina om en styrkelse af samarbejdet om bekæmpelse af ulovlig indvandring. Disse kontakter pågår fortsat.

Herudover har Fællesskabet indledt forhandlinger med en række oprindelseslande (Marokko, Pakistan, Sri Lanka, Hong Kong, Macao og Rusland) om indgåelse af tilbagetagelsesaftaler.

Endelig har Kommissionen den 15. november 2001 fremlagt en meddelelse om en fælles politik mod ulovlig indvandring.

2.5. Bedre adgang til domstolene og tilsvarende organer i Europa.

Det Europæiske Råd har i Tampere-konklusionerne sat følgende mål for bedre adgang til retsvæsenet:

- Iværksættelse af en oplysningskampagne og offentliggørelse af hensigtsmæssige "brugervejledninger" om det retlige samarbejde og om medlemsstaternes retssystemer. Et lettilgængeligt informationssystem vedrørende medlemsstaternes retssystemer skal løbende ajourføres af et netværk af kompetente nationale myndigheder.
- Fastsættelse af minimumsstandarder, som sikrer et passende retshjælpsniveau i grænseoverskridende retssager i hele EU, samt særlige procedureregler for forenklet og hurtig afgørelse af grænseoverskridende tvister om mindre krav på handels- og forbrugerområdet samt krav vedrørende underholdsbidrag og ubestridte krav. Medlemsstaterne bør i den forbindelse indføre alternative udenretlige procedurer.
- Fastsættelse af fælles minimumsstandarder for flersprogede formularer eller dokumenter til brug for grænseoverskridende retssager i hele EU.
- Fastsættelse af minimumsstandarder for beskyttelse af ofre for kriminalitet, navnlig for ofrenes adgang til domstolene og tilsvarende organer og deres ret til skadeserstatning, herunder dækning af sagsomkostninger. Endvidere bør der udarbejdes nationale programmer til finansiering af offentlige og private foranstaltninger vedrørende bistand til og beskyttelse af ofre.

Som led i opfølgningen af denne del af konklusionerne er der iværksat følgende tiltag:

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. - 29. maj 2001 vedtog Rådet en beslutning om oprettelse af et europæisk netværk på det civil- og handelsretlige område, hvis opgave er at lette samarbejdet mellem medlemsstaterne på det civilretlige område blandt andet gennem et informationssystem for medlemmerne af netværket og ved at etablere et permanent informationssystem, der er tilgængeligt for offentligheden.

Kommissionen udgav i februar 2000 en grønbog om retshjælp. Kommissionen forventes inden udgangen af 2001 at fremsætte forslag til et direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes love m.v. om retshjælp og andre finansielle aspekter i borgerlige sager.

For så vidt angår procedureregler for sager om krav af mindre værdi har Kommissionen i samarbejde med medlemslandene foretaget en undersøgelse af behovet og mulighederne for at lette adgangen til disse procedurer i grænseoverskridende sager. Kommissionen forventes at udgive

en grøn bog herom i 2002. Procedureregler for forenklet og hurtig afgørelse af grænseoverskridende tvister om ubestridte krav og krav om underholdsbidrag er omtalt nedenfor under afsnittet om gensidig anerkendelse (jf. pkt. 2.6.), idet fastsættelse af procedureregler og gensidig anerkendelse behandles samlet.

For så vidt angår alternativ konfliktløsning vedtog Rådet i april 2000 en resolution om etablering af et netværk af nationale tvistløsningsorganer på forbrugerområdet. Kommissionen har i samarbejde med medlemsstaterne i oktober 2001 som et et-årigt forsøg etableret et udenretligt netværk af tvistløsningsmuligheder for forbrugere med henblik på at lette adgangen til alternativ konfliktløsning i grænseoverskridende sager. Rådet vedtog endvidere i maj 2000 konklusioner om alternative måder at bilægge tvister på. Kommissionen forventes at udgive en grøn bog om emnet inden udgangen af 2001.

Anvendelsen af flersprogede formularer indgår som et element i undersøgelsen af sager om krav af mindre værdi samt i arbejdet om et europæisk fuldbyrdelsesdokument vedrørende ubestridte krav.

For så vidt angår beskyttelse af ofre for kriminalitet fremlagde det tidligere portugisiske formandskab på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 29. maj 2000 et forslag til en rammeafgørelse om styrkelse af ofres stilling i straffesager. Forslaget til rammeafgørelse blev vedtaget af Rådet den 15. marts 2001.

I september måned 2001 fremlagde Kommissionen en grøn bog om civil skadeserstatning med henblik på udarbejdelse af et lovgivningsinitiativ.

2.6. Gensidig anerkendelse af retsafgørelser.

Det fremgår af Tampere-konklusionerne, at princippet om gensidig anerkendelse bør være hjørnestenen i det retlige samarbejde inden for EU på både det civile og det strafferetlige område. Det fremgår endvidere, at Rådet og Kommissionen inden december 2000 vedtager et program med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse under overholdelse af medlemsstaternes grundlæggende retsprincipper.

På det civile område bør der ske en begrænsning af de mellemliggende foranstaltninger, der stadig kræves for at muliggøre anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse eller en dom i den anmodede stat. Som et første skridt bør disse mellemliggende procedurer afskaffes for så vidt angår afgørelser om mindre krav på handels- og forbrugerområdet samt med hensyn til visse retsafgørelser i familietvister (f.eks. krav vedrørende underholdsbidrag og samværsret). Endvidere-

re bør der sættes et arbejde i gang med hensyn til et europæisk fuldbyrdelsesdokument og de aspekter af retsplejen, som det skønnes nødvendigt at vedtage fælles minimumsstandarder for.

Som led i opfølgningen af den civilretlige del af konklusionerne om gensidig anerkendelse er der iværksat følgende tiltag:

Rådet vedtog allerede den 29. maj 2000 to forordninger om gensidig anerkendelse. Dels forordning nr. 1347/2000 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabsager samt i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn, dels forordning nr. 1346/2000 om konkurs. Konkursforordningen fastsætter blandt andet, at retsafgørelser, der åbner konkursbehandlingen, skal anerkendes i de øvrige EU-lande.

Endvidere vedtog Rådet den 22. december 2000 forordning nr. 44/2201 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Forordningen erstatter EF-domskonventionen fra 1968 og er udtryk for en revision af denne.

Danmark deltog på grund af forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender ikke i vedtagelsen af de tre forordninger, der ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark.

Endelig vedtog Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 30. november - 1. december 2000 et "program om gensidig anerkendelse med henblik på gennemførelsen af princippet om gensidig anerkendelse på det civil- og handelsretlige område". Programmet fastlægger og prioriterer de metoder og områder, hvor princippet om gensidig anerkendelse skal indføres og videreudvikles. Som hovedprioriteter fremhæves navnlig retsafgørelser om ubestridte krav, afgørelser om samværsret, om formueforholdet mellem ægtefæller og om de formueretlige konsekvenser af opløsningen af papirløse samlivsforhold.

For så vidt angår retsafgørelser i familietvister fremsatte det tidligere franske formandskab i juli 2000 forslag til en forordning om gensidig fuldbyrdelse af afgørelser om samværsret. Kommissionen har endvidere den 29. januar 2001 fremsat forslag til forordning om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende forældremyndighed. De to forslag drøftes for indeværende i arbejdsgrupper under Rådet.

Kommissionen forventes inden udgangen af 2001 at fremsætte et forslag til forordning om en europæisk fuldbyrdelsesordre for ubestridte krav. Kommissionen forventes endvidere i 2002 at udgive en grønbog om sager om krav af mindre værdi med henblik på en diskussion af mulighederne for at lette adgangen til disse procedurer i grænseoverskridende sager.

Som led i opfølgningen af den strafferetlige del af konklusionerne om gensidig anerkendelse udarbejdede det tidligere franske formandskab et udkast til program for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager.

Programmet blev vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 30. november - 1. december 2000.

Herudover fremgår det af Tampere-konklusionerne, at de to EU-udleveringskonventioner fra henholdsvis 1995 og 1996 snarest bør ratificeres. I den forbindelse bør den formelle udleveringsprocedure afskaffes medlemsstaterne imellem for så vidt angår personer, der unddrager sig straffuldbyrdelse efter at være blevet endeligt domfældt. Der bør ligeledes overvejes hurtige udleveringsprocedurer, uden at dette berører princippet om retten til en retfærdig rettergang.

Som led i opfølgningen af denne del af Tampere-konklusionerne og som led i EU's forstærkede indsats over for terrorisme har Kommissionen den 19. september 2001 fremlagt et forslag til en rammeafgørelse om en europæisk arrestordre. Forslaget er fortsat under behandling.

På det ekstraordinære rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 20. september 2001 enedes EU's justits- og indenrigsministre om, at forhandlingerne om rammeafgørelsen skal fremskyndes mest muligt, således at Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6. - 7. december 2001 kan nå til betydelig politisk enighed om forslaget. Rådet insisterede samtidig på, at medlemsstaterne træffer alle de foranstaltninger, der er nødvendige for, at de to EU-udleveringskonventioner kan træde i kraft fra og med den 1. januar 2002.

Ifølge Tampere-konklusionerne bør princippet om gensidig anerkendelse også gælde kendelser, der afsiges under straffesagens forberedelse, især når de giver de kompetente myndigheder mulighed for hurtigt at sikre bevismateriale og beslaglægge aktiver, der let kan flyttes; bevismateriale, der på lovlig vis er indsamlet af myndighederne i en medlemsstat, bør kunne fremlægges for domstolene i de øvrige medlemsstater under hensyn til de dér gældende regler.

På denne baggrund fremsatte Frankrig, Sverige og Belgien i februar 2001 et forslag til en rammeafgørelse om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver og bevismidler. Forslaget er fortsat under forhandling.

Som forudset i programmet for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser har England, Frankrig og Sverige i juli måned 2001 fremsat et forslag til en rammeafgørelse om gensidig anerkendelse af afgørelser om bødestrafte. Forslaget er fortsat under behandling.

2.7. Større konvergens på det civilretlige område.

Det Europæiske Råd har i Tampere-konklusionerne sat følgende mål om større konvergens på det civilretlige område:

Udarbejdelse af nye procedureregler for grænseoverskridende sager, navnlig på punkter, der kan fremme et smidigt retligt samarbejde og en bedre adgang til domstolene og tilsvarende organer, f.eks. foreløbige retsmidler, bevisoptagelse, betalingsordrer og tidsfrister.

Endvidere skal Rådet i 2001 afgive en rapport til Det Europæiske Råd om behovet for indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes materielle civilret for at fjerne hindringer for, at civile retssager forløber tilfredsstillende.

Som opfølgning på denne del af konklusionerne er der opnået følgende resultater og iværksat følgende initiativer:

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. - 29. maj 2001 vedtog Rådet forordning nr. 1206/2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område. Forordningen fastsætter regler for anmodninger om optagelse af bevis i et andet EU-land. Danmark deltog på grund af forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender ikke i vedtagelsen af forordningen, der ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark.

For så vidt angår materiel civilret udgav Kommissionen en meddelelse den 13. september 2001 om europæisk aftaleret, hvis formål er at igangsætte en bred debat om behovet for tilnærmelse af medlemsstaternes civilretlige lovgivning. I forbindelse med Det Europæiske Råds møde i Laeken den 14. - 15. december 2001 aflægger Rådet en særskilt rapport om behovet for indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes civilret. Rapporten giver en kort analyse af problemstillingen og opfordrer Kommissionen til dels at forsætte sine undersøgelser vedrørende aftaleret, dels at igangsætte undersøgelser vedrørende ejendomsret og familieret. Rapporter herom skal aflægges til Rådet senest henholdsvis den 31. december 2002 og den 30. juni 2003.

2.8. Forebyggelse af kriminalitet på EU-plan.

Det fremgår af Tampere-konklusionerne, at kriminalpræventive aspekter bør integreres i foranstaltningerne til bekæmpelse af kriminalitet. Der bør endvidere udvikles og identificeres fælles prioriteter for kriminalitetsforebyggelse i EU's eksterne og interne politik, og der bør tages hensyn hertil, når der udarbejdes nye regler.

Herudover bør netværket af kompetente nationale kriminalpræventive myndigheder udbygges, og samarbejdet mellem nationale kriminalpræventive organisationer styrkes med henblik på udveksling af erfaringer på det kriminalpræventive område. Mulighederne for et fællesskabsfinansieret program vil i den forbindelse skulle undersøges, og der vil i det kriminalpræventive samarbejde navnlig blive lagt vægt på ungdoms- og bykriminalitet samt narkotikarelateret kriminalitet.

Som led i opfølgningen af denne del af konklusionerne fremsatte Kommissionen ved meddelelse af 6. december 2000 forslag til rådsafgørelse om indførelse af et tilskyndelses-, udvekslings-, uddannelses- og samarbejdsprogram vedrørende forebyggelse af kriminalitet (Hippokrates-programmet). Endvidere fremsatte Frankrig og Sverige forslag til en rådsafgørelse om oprettelse af et europæisk kriminalpræventivt netværk.

Forslaget vedrørende Det Europæiske Kriminalpræventive Netværk blev vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civil beskyttelse) den 28. maj 2001, mens Hippokrates-programmet blev vedtaget på rådsmødet (transport) den 28. juni 2001.

2.9. Udbygning af samarbejdet om kriminalitetsbekæmpelse.

Ifølge Tampere-konklusionerne bør samarbejdet mellem medlemsstaternes myndigheder om efterforskning af grænseoverskridende kriminalitet i medlemsstaterne udnyttes bedst muligt. Med henblik herpå bør der oprettes fælles efterforskningshold som forudset i Amsterdam-traktaten, i første omgang til bekæmpelse af narkotika- og menneskesmugling samt terrorisme. Europol bør få mulighed for at deltage i fælles efterforskningshold, når det er relevant.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 27. - 28. maj 2000 blev konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (2000-konventionen) vedtaget og efterfølgende undertegnet af medlemsstaterne. Konventionen afventer ratifikation og er endnu ikke trådt i kraft.

2000-konventionen indeholder i artikel 13 en bestemmelse om oprettelse af fælles efterforskningshold mellem medlemsstaterne.

Med henblik på at lette etableringen af fælles efterforskningshold har Belgien, Spanien, Frankrig og Storbritannien fremlagt et forslag til en rammeafgørelse, der indebærer, at artikel 13 i 2000-konventionen sættes i kraft og bringes i anvendelse. På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6. - 7. december 2001 blev der opnået politisk enighed om forslaget til rammeafgørelse.

Ifølge Tampere-konklusionerne bør der endvidere etableres en europæisk operativ task force af politichefer, der i samarbejde med Europol kan udveksle erfaringer om bekæmpelsen af grænseoverskridende kriminalitet og bidrage til planlægningen af operative aktioner.

Det tidligere portugisiske formandskab afholdt den 6. - 8. april 2000 et møde i Lissabon med deltagelse af de europæiske politichefer samt Europol og Kommissionen. Dette møde blev under det tidligere franske formandskab fulgt op af et møde for de europæiske politichefer i Paris den 14. - 15. september 2000, hvor man enedes om, at mødet skulle have karakter af et uformelt møde.

Task Forcen af Europæiske Politichefer har efterfølgende fastholdt en uformel organisering. Task Forcen mødes to gange om året og drøfter konkrete emner af væsentlig betydning. Senest har det belgiske formandskab afholdt et møde for de europæiske politichefer i Bruxelles den 29. - 31. oktober 2001, hvor man blandt andet drøftede bekæmpelsen af terrorisme.

Det fremgår af Tampere-konklusionerne, at der inden udgangen af 2001 oprettes en enhed (Eurojust) bestående af repræsentanter for de nationale anklagemyndigheder. Eurojust skal have til opgave at lette den passende koordinering mellem medlemsstaternes retsforfølgende myndigheder og støtte efterforskningen i kriminalsager vedrørende organiseret kriminalitet. Eurojust skal endvidere arbejde tæt sammen med det europæiske retlige netværk, specielt om forenkling af efterkommelse af retsanmodninger.

På denne baggrund har Portugal, Frankrig, Sverige og Belgien fremsat et forslag om oprettelse af Eurojust og Tyskland har fremsat et forslag til oprettelse af en Eurojust-stab. De to forslag er under de foreløbige forhandlinger sammenskrevet til et samlet forslag til en rådsafgørelse om oprettelse af Eurojust.

Et forslag om oprettelse af en midlertidig Eurojust-enhed, der blev fremsat samtidig med de to oprindelige forslag om oprettelse af Eurojust, blev vedtaget af Rådet den 14. december 2000, og den midlertidige enhed påbegyndte sin virksomhed den 1. marts 2001.

Forslaget til rådsafgørelse om oprettelse af Eurojust er stadig under forhandling.

Ifølge Tampere-konklusionerne bør der endvidere oprettes et europæisk politiakademi, der i første omgang bør have karakter af et netværk for de eksisterende nationale uddannelsesinstitutioner. Det bør også være åbent for myndighederne i ansøgerlandene.

Det Europæiske Politiakademi (Cepol) blev oprettet ved Rådets afgørelse af 22. december 2000.

Cepols bestyrelse har udarbejdet et arbejdsprogram for 2001 og udbyder kurser i efteråret 2001. Kandidatlandenes myndigheder har mulighed for at deltage i de udbudte kurser. Kandidatlandene er endvidere inviteret til at deltage i udarbejdelsen af særlige kurser for kandidatlandenes myndigheder til afholdelse i 2002.

Det fremgår af Tampere-konklusionerne, at der for så vidt angår den lovgivningsmæssige tilnærmelse på det strafferetlige område bør fokuseres på et begrænset antal områder af særlig relevans såsom økonomisk kriminalitet (hvidvaskning af penge, bestikkelse, forfalskning af euroen), narkotikahandel og menneskehandel, især udnyttelse af kvinder, seksuel udnyttelse af børn, højteknologikriminalitet og miljøkriminalitet.

Som led i opfølgningen af denne del af konklusionerne vedtog Rådet den 29. maj 2000 en rammeafgørelse om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri, ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen, ligesom Rådet den 26. juni 2001 vedtog en rammeafgørelse om hvidvaskning af penge, identifikation, opsporing, indefrysning eller beslaglæggelse og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold. Herudover vedtog Rådet den 28. maj 2001 en rammeafgørelse om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter.

I december måned 2000 fremkom Kommissionen med en meddelelse om bekæmpelse af menneskehandel og om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi. Meddelelsen indeholdt dels et forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af menneskehandel, dels et forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn.

Rådet nåede på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 27. - 28. september 2001 til politisk enighed om forslaget til rammeafgørelse om bekæmpelse af menneskehandel, mens Rådet tidligst forventes at nå til politisk enighed om forslaget til rammeafgørelse om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6. - 7. december 2001.

Endvidere har Kommissionen den 23. maj 2001 fremsat forslag til rammeafgørelse om fastsættelse af mindsteregler for, hvad der udgør kriminelle handlinger, og for straffene for ulovlig narkotikahandel. Dette forslag har endnu ikke været drøftet i rådsregi.

Danmark fremsatte den 28. september 1999 et forslag til rammeafgørelse om strafferetlig bekæmpelse af miljøkriminalitet. På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 15. - 16. marts 2001 nåede Rådet til principiel politisk enighed om forslaget, men da Kommissionen den 13. marts 2001 har fremsat et direktivforslag med – i det væsentligste – samme indhold som det danske forslag til rammeafgørelse, må en vedtagelse af det danske forslag til

rammeafgørelse af proceduremæssige årsager udskydes indtil behandlingen af direktivforslaget er afsluttet.

Endelig forventes Kommissionen inden for kort tid at fremsætte et forslag til rammeafgørelse vedrørende bekæmpelse af Internet-kriminalitet.

I tilknytning til ovenstående har Rådet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) indledt drøftelser om den fremtidige model for fastsættelse af minimumskrav til medlemsstaternes strafferammer.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6.- 7. december 2001 nåede Rådet til enighed om, at den indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes strafferetlige sanktioner i fremtidige rammeafgørelser skal ske i form af krav til strafferammeniveauet i stedet for at opstille specifikke strafferammekrav. Metoden indebærer, at Rådet alene vil skulle nå til enighed om strafferammeniveauet for den pågældende lovovertrædelse. Denne løsningsmodel sikrer en vis indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes strafferetlige sanktioner, idet løsningsmodellen samtidig tilgodeser hensynet til sammenhængen i medlemsstaternes sanktionssystemer. Medlemsstaterne er således inden for de enkelte niveauer sikret en vis fleksibilitet med hensyn til den strafferamme, der skal gælde for den pågældende lovovertrædelse.

Ifølge Tampere-konklusionerne bør medlemsstaterne yde fuld gensidig retshjælp i forbindelse med efterforskningen og retsforfølgningen af grov økonomisk kriminalitet, uanset om straffesagerne har fiskal karakter.

Som led i opfølgningen på denne del af konklusionerne fremsatte Frankrig i juni måned 2000 et forslag til en konvention om forbedring af gensidig retshjælp i straffesager mellem medlemsstaterne. Under forhandlingerne blev forslaget ændret til en protokol til konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem EU's medlemsstater (2000-konventionen). Protokollen indeholder bestemmelser om bistand i forbindelse med anmodning om udlevering af oplysninger om bank-konti og banktransaktioner. Endvidere indeholder protokollen bestemmelser, der indebærer, at medlemsstaterne skal yde fuld gensidig bistand i sager af fiskal karakter, ligesom nationale regler om bankhemmelighed ikke alene kan give grundlag for at afslå en anmodning om bistand.

Protokollen blev vedtaget og undertegnet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 16. oktober 2001.

2.10. Særlige foranstaltninger til bekæmpelse af hvidvaskning af penge.

Det fremgår af Tampere-konklusionerne, at medlemsstaterne bør gennemføre de relevante internationale instrumenter og henstillinger på hvidvask-området, og Rådet og Kommissionen bør snarest vedtage en ændring af hvidvask-direktivet på grundlag af Kommissionens forslag herom.

Som led i opfølgningen af denne del af konklusionerne er Rådet og Europa-Parlamentet i forligsudvalget den 24. oktober 2001 nået til enighed om et forslag til direktiv om ændring af hvidvaskdirektivet.

Forslaget til ændringsdirektiv indeholder bestemmelser, der udvider reglerne om, hvilken kriminalitet der er relevant i forbindelse med hvidvaskning. Endvidere udvider det kredsen af virksomheder og private, der har pligt til at foretage indberetning ved mistanke om hvidvaskning, til også at omfatte f.eks. advokater, revisorer, ejendomsmæglere og kasinoer.

Den endelige vedtagelse af direktivet afventer Rådets og Europa-Parlamentets formelle godkendelse.

Ifølge Tampere-konklusionerne bør udvekslingen af oplysninger mellem de eksisterende finansielle efterretningsenheder (FIU) vedrørende mistænkelige transaktioner fremskyndes. Uanset de bestemmelser om fortrolighed, der gælder for banker og andre erhvervsvirksomheder, skal de retlige myndigheder og FIU'erne under judiciel kontrol være berettiget til at modtage oplysninger, når disse oplysninger er nødvendige for at efterforske hvidvaskning af penge.

Som led i opfølgningen af denne del af konklusionerne vedtog Rådet (økonomi og finans/retlige og indre anliggender) den 17. oktober 2000 en afgørelse om samarbejdsordninger mellem medlemsstaternes finansielle efterretningsenheder for så vidt angår udveksling af oplysninger.

I konklusionerne fra mødet i Rådet (økonomi og finans/retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 16. oktober 2001 indskærpede Rådet vigtigheden af, at medlemsstaterne gennemfører rådsafgørelsen af 17. oktober 2000 på en ensartet måde og i den forbindelse sørger for relevante og beskyttede kommunikationskanaler mellem de finansielle efterretningsenheder.

Det fremgår af Tampere-konklusionerne, at Europols kompetence bør udvides til at omfatte hvidvaskning af penge generelt, uanset hvilken type strafbart forhold det hvidvaskede udbytte stammer fra.

Som led i opfølgningen af denne del af konklusionerne vedtog Rådet den 30. november 2000 en retsakt om udarbejdelsen af en protokol vedrørende ændring af Europol-konventionen.

Protokollen indeholder bestemmelser, der udvider Europols kompetence til at omfatte hvidvaskning af penge generelt, uanset hvilken type strafbart forhold det hvidvaskede udbytte stammer fra.

Protokollen afventer ratifikation og er således endnu ikke trådt i kraft.

Ifølge Tampere-konklusionerne bør der udarbejdes fælles standarder for at forhindre, at selskaber og enheder, der er registreret uden for EU's jurisdiktion, skjuler udbytte fra strafbare forhold og foretager hvidvaskning af penge. EU og medlemsstaterne bør indgå aftaler med offshore-centre i tredjelande for at sikre et effektivt og gennemsigtigt samarbejde om gensidig retshjælp i henhold til henstillingerne fra Den Finansielle Aktionsgruppe på dette område.

Det belgiske formandskab har på denne baggrund udarbejdet et udkast til en standardaftale til brug for forhandlingerne om indgåelse af retshjælpsaftaler mellem EU og en række tredjelande. Udkastet til standardaftale er fortsat under forhandling.

2.11. Stærkere indsats udadtil.

Ifølge Tampere-konklusionerne bør Rådet fastlægge klare prioriteter, politiske mål og foranstaltninger for EU's indsats udadtil på området retlige og indre anliggender. Rådet bør i tæt samarbejde med Kommissionen udarbejde specifikke henstillinger om politiske mål og foranstaltninger i forbindelse med EU's indsats udadtil på området retlige og indre anliggender, herunder spørgsmål om arbejdets strukturering, inden Det Europæiske Råds møde i juni 2000.

Som led i opfølgningen af denne del af konklusionerne godkendte Det Europæiske Råd på mødet i Feira den 19. - 20. juni 2000 en rapport om Den Europæiske Unions prioriteter for forbindelserne udadtil på området retlige og indre anliggender, som skal integreres i EU's samlede strategi over for tredjelande for at bidrage til oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

EU-samarbejdet vedrørende eksterne relationer angår navnlig kandidatlandene og udvidelsesprocessen, herunder en løbende evaluering af kandidatlandenes tilpasning af den nationale lovgivning i forhold til relevante EU-regler.

Ud over udvidelsesforhandlingerne har EU og kandidatlandene sideløbende indledt forhandlinger om indgåelse af samarbejdsaftaler mellem Europol og kandidatlandenes nationale politimynderheder. Endvidere har EU og kandidatlandene etableret et tæt samarbejde på grundlag af førstiltrædelsespakten af 28. maj 1998 om bekæmpelse af organiseret kriminalitet. Dette samarbejde

angår navnlig bekæmpelse af korruption og hvidvaskning af penge. Herudover er kandidatlandene inddraget i EU-samarbejdet om bekæmpelse af terrorisme.

EU har endvidere igangsat en stabiliserings- og associeringsproces for Sydøsteuropa. Formålet med denne proces er bl.a. at fremme drøftelserne mellem EU og EU's naboer vedrørende styrkelse af samarbejdet om bekæmpelse af menneskehandel, organiseret kriminalitet og korruption.

Ud over kandidatlandene er EU's eksterne relationer navnlig rettet mod Rusland og Ukraine samt USA og Canada.

EU og Rusland er således i marts 2000 nået til enighed om en handlingsplan for samarbejdet om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet. Handlingsplanen er under gennemførelse bl.a. i form af konkrete initiativer vedrørende bekæmpelse af ulovlig handel med køretøjer og højtbeskattede forbrugsgoder.

Forhandlingerne om en handlingsplan for samarbejdet mellem EU og Ukraine vedrørende retlige og indre anliggender er i efteråret 2001 gået ind i sin afgørende fase. På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6. - 7. december 2001 godkendte Rådet udkastet til handlingsplan, der nu afventer Ukraines godkendelse.

EU har efterhånden fået opbygget et meget tæt samarbejde med USA og Canada (den transatlantiske dialog). Samarbejdet har i efteråret 2001 navnlig vedrørt en række konkrete initiativer vedrørende styrkelse af samarbejdet om bekæmpelse af terrorisme. Som led i den transatlantiske dialog drøftes endvidere en række andre samarbejdsområder, herunder bekæmpelse af hvidvaskning af penge, menneskehandel og IT-kriminalitet.

Norge og Island er associerede i forhold til Schengen-samarbejdet, og EU har løbende drøftelser med de to lande vedrørende eventuel tiltrædelse af relevante instrumenter inden for samarbejdet om retlige og indre anliggender.

Som led i EU's samarbejde med Schweiz er der indledt drøftelser om Schweiz' eventuelle tilknytning til Schengen-samarbejdet. Endvidere forhandler EU og Schweiz om en aftale vedrørende bekæmpelse af svig.

3. Kommissionens resultattavle.

I overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999 fremlagde Kommissionen i marts måned 2000 en resultattavle med en oversigt over de mål og tidsfrister, der er opstillet af Det Europæiske Råd, de nødvendige instrumenter for

at opnå disse mål, de hidtidige resultater og de forventede initiativer med henblik på opfølgning af Tampere-konklusionerne. Resultattavlen blev godkendt på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 27. marts 2000.

Kommissionen har netop afsluttet den halvårslige revision af resultattavlen pr. 30. oktober 2001.

Der henvises i øvrigt til gennemgangen ovenfor under punkt 2 for så vidt angår de hidtidige resultater med hensyn til gennemførelsen af Tampere-konklusionerne.

4. Formandskabets rapport til Det Europæiske Råd i Laeken.

Det belgiske formandskab har på baggrund af bidrag fra medlemsstaterne udarbejdet en rapport om gennemførelsen af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999. Formandskabets rapport vil blive præsenteret for Det Europæiske Råd på mødet i Laeken den 14. - 15. december 2001 og vil indgå i stats- og regeringschefernes drøftelse for så vidt angår gennemførelsen af Tampere-konklusionerne.

Formandskabets rapport knytter sig til Kommissionens reviderede resultattavle og er koncentreret om de problemer, der efter formandskabets opfattelse udestår i tilknytning til gennemførelsen af Tampere-konklusionerne.

4.1. Indvandring, asyl og kontrol ved de ydre grænser.

Det belgiske formandskab konstaterer, at forhandlingerne vedrørende indvandring, asyl og kontrol ved de ydre grænser ikke skrider så hurtigt frem som ønskeligt. For at overvinde vanskelighederne, foreslår formandskabet, at der skabes enighed om nogle principper og strategier.

Formandskabet finder for det første, at den ramme, som udgøres af Amsterdam-traktaten, Wien-handlingsplanen fra 1998 og Tampere-konklusionerne fra 1999, og som er udmøntet i Kommissionens resultattavle, bør forblive rettesnoren for EU's institutioner og medlemslande i de kommende år. Formandskabet anser det endvidere af afgørende betydning, at Det Europæiske Råds møde i Laeken tilfører implementeringsprocessen ny fremdrift, især for så vidt angår direktivforslagene om familiesammenføring, status som fastboende udlænding, asylprocedurer, modtagelsesforhold for asylansøgere og forslaget, som skal afløse "Dublin-konventionen" til bestemmelse af, hvilket af EU-landene der har ansvaret for behandlingen af en given asylansøgning.

For at øge overensstemmelsen i landenes tankegang foreslår formandskabet, at Kommissionens politik om åben koordinering vedrørende asyl og indvandring gennemføres.

Det belgiske formandskab finder endvidere, at det vil være nødvendigt at supplere rammen omkring asyl og indvandring til EU, specielt med tiltag til bekæmpelse af ulovlig indvandring, kontrol ved de ydre grænser, visumpolitikken og udsendelsespolitikken. I denne forbindelse er der blandt andet behov for at styrke samarbejdet om kontrol ved de ydre grænser, og formandskabet fremhæver i den forbindelse mulighederne for afholdelse af fælles kontroloperationer ved de ydre grænser, for udveksling af ekspertise og for koordination mellem medlemslandene af kontrolindsatsen. Efter formandskabets opfattelse bør et tættere samarbejde på dette område på længere sigt kunne føre til etablering af en europæisk enhed for kontrol af de ydre grænser.

På visumområdet fremhæves behovet for at gå videre med det igangværende samarbejde, herunder at tilskynde til oprettelse af fælles visumkontorer.

Endelig nævner formandskabet som en mulighed for at tilføre arbejdet med asyl og indvandring ny fremdrift, at man går over til flertalsafgørelser i stedet for afgørelser ved enstemmighed, som er ordningen nu.

4.2. Det civilretlige samarbejde.

Formandskabet fremhæver fire hovedprioriteter for samarbejdet på det civilretlige område:

- Gensidig anerkendelse bør være hovedhjørnestenen i det fortsatte arbejde. Princippet bør udnyttes i overensstemmelse med programmet "om gensidig anerkendelse med henblik på gennemførelsen af princippet om gensidig anerkendelse på det civil- og handelsretlige område". Udarbejdelse af en europæisk fuldbyrdelsesordre og gensidig anerkendelse på det familieretlige område, navnlig vedrørende samværsret, bør prioriteres højt.
- Fastsættelse af minimumsstandarder for procedurer for forkyndelse. Dette anses for at være en forudsætning for arbejdet mod fuld gensidig anerkendelse af retsafgørelser.
- Lovvalgsregler. Arbejdet hermed bør især fokusere på fastsættelse af lovvalgsregler i sager om erstatning udenfor kontrakt.
- Bedre adgang til retsvæsenet. Prioritet bør gives til arbejdet vedrørende retshjælp og alternativ konfliktløsning.

Endelig fremhæves den særskilte rapport fra Rådet til Det Europæiske Råd om behovet for indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes civilret (Rapporten er omtalt ovenfor under punkt 2.7).

4.3. Det strafferetlige samarbejde.

Det belgiske formandskab peger på en række område, hvor der efter formandskabets opfattelse er behov for at styrke det strafferetlige samarbejde.

4.3.1. Gensidig anerkendelse af retsafgørelser.

Formandskabet finder, at der er behov for at styrke den gensidige tillid mellem medlemsstaterne for så vidt angår gensidig anerkendelse af retsafgørelser. En række af EU's medlemsstater er således fortsat tilbageholdende over for spørgsmålet om afskaffelse af muligheden for domstolsprøvelse (eksekvatur) i forbindelse med anerkendelse og fuldbyrdelse af en strafferetlig afgørelse fra en anden medlemsstat.

Med henblik på at styrke tilliden mellem medlemsstaterne foreslår det belgiske formandskab, at Kommissionen anmodes om at udarbejde et forslag vedrørende en styrkelse af minimumsstandarderne for processuelle retsgarantier. Forslaget til rammeafgørelse skal tage udgangspunkt i retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Formandskabet foreslår endvidere, at drøftelserne om et fransk forslag vedrørende etablering af et netværk for juridiske uddannelsesinstitutioner fremskyndes.

4.3.2. Indbyrdes tilnærmelse af de strafferetlige regler.

Arbejdet med at foretage en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes straffelovgivninger har efter det belgiske formandskabs opfattelse vist sig ganske vanskeligt. En række medlemsstater har således været tilbageholdende over for ændringer af deres nationale strafferet, og den indbyrdes tilnærmelse har begrænset sig til fastlæggelse af kriminalitetsforpligtelser på grundlag af "laveste fællesnævner" og kodificering på EU-plan af allerede vedtagne internationale strafferetlige instrumenter. Desuden har en række medlemsstater været meget tilbageholdende over for fastsættelse af mindstekrav til medlemsstaternes strafferammer, ligesom der blandt medlemsstaterne har været uenighed om, hvilken sammenhæng – supplerende eller alternativ – der skal være mellem den indbyrdes tilnærmelse og den gensidige anerkendelse af strafferetlige afgørelser.

4.3.3. Fastlæggelse af EF's og EU's kompetence på det strafferetlige område.

De igangværende drøftelser om kompetencen til at fastsætte strafferetlige bestemmelser på miljøområdet har ifølge det belgiske formandskab tydeliggjort behovet for en generel løsning på spørgsmålet om mulighederne for at fastsætte strafferetlige regler på fællesskabsretligt grundlag (TEF).

Formandskabet foreslår en løsning svarende til den, der blev valgt i forbindelse med bekæmpelse af menneskesmugling. På dette område fremsatte det tidligere franske formandskab på baggrund af en udtalelse fra Rådets Juridiske Tjeneste forslag dels til et fællesskabsretligt instrument i form af et direktivforslag, dels til et mellemstatsligt instrument i form af en rammeafgørelse. Mens direktivforslaget bl.a. indeholder en definition af den strafbare adfærd, indeholder forslaget til rammeafgørelse bl.a. en bestemmelse, hvorefter medlemsstaternes forpligtes til at fastsætte bestemte strafferetlige sanktioner for de i direktivforslaget opregnede handlinger. Herudover indeholder forslaget til rammeafgørelse en række bestemmelser af strafferetlig karakter.

4.3.4. Medlemsstaternes gennemførelsesforanstaltninger.

Under henvisning til Kommissionens resultattavle anfører det belgiske formandskab, at medlemsstaterne er langsommelige med hensyn til gennemførelsen af de retlige instrumenter, herunder navnlig de konventioner, der er vedtaget af Rådet på grundlag af afsnit VI i TEU.

Formandskabet bemærker, at der savnes en evalueringsmekanisme på området og foreslår samtidig, at Kommissionen fremover får til opgave systematisk at udarbejde rapporter om medlemsstaternes gennemførelse af de forskellige instrumenter, der vedtages i henhold til afsnit VI i TEU.

4.3.5. Fælles efterforskningshold.

Under henvisning til den forventede snarlige vedtagelse af forslaget til en rammeafgørelse om fælles efterforskningshold finder det belgiske formandskab, at Rådet på ny bør understrege vigtigheden af, at der så hurtigt som muligt etableres fælles efterforskningshold med henblik på bekæmpelse af terrorisme, menneskehandel og narkotikahandel.

4.3.6. Kriminalitetsforebyggelse.

Det belgiske formandskab fremhæver oprettelsen af Det Europæiske Kriminalpræventive Netværk og Det Europæiske Forum for Forebyggelse af Organiseret Kriminalitet som vigtige led i inddragelse af kriminalpræventive aspekter i EU's politikker. Formandskabet understreger imidlertid samtidig, at arbejdet med at integrere de kriminalpræventive aspekter skal fortsættes.

4.3.7. Institutionelle foranstaltninger.

Efter det belgiske formandskabs opfattelse er de skitserede forslag – herunder med henblik på effektivisering af Rådets arbejdsmetoder – ikke i sig selv tilstrækkelige til at sikre gennemførel-

sen af Amsterdam-traktatens bestemmelser om et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed inden for den 5-årsfrist, der er fastsat i Tampere-konklusionerne.

Formandskabet finder, at der tillige er behov for at vedtage gennemgribende institutionelle foranstaltninger. Formandskabet peger i den forbindelse på to mulige veje for et intensiveret strafferetligt samarbejde.

For det første peger formandskabet på muligheden for at udnytte artikel 42 i TEU, hvorefter Rådet med enstemmighed og på initiativ af Kommissionen eller en medlemsstat (og efter høring af Europa-Parlamentet) kan beslutte, at handlinger, der henhører under områder, som er nævnt i artikel 29 i TEU, skal være omfattet af afsnit IV i TEF.

For det andet peger formandskabet på muligheden for, at en gruppe af medlemsstater indfører et tættere samarbejde på det strafferetlige område, i det omfang det viser sig umuligt at gøre fremskridt for alle medlemsstater på en gang.

4.4. Det politimæssige samarbejde.

Efter det belgiske formandskabs opfattelse, har medlemsstaterne ikke i tilstrækkelig grad udnyttet Amsterdam-traktatens muligheder for at styrke det politimæssige samarbejde.

4.4.1. Europol

Formandskabet peger på, at Europol – trods et stort personale og et budget på over 35 mio. € – endnu ikke har været i stand til at præsentere de nationale politimyndigheder for anvendelige kriminalitetsanalyser. Efter formandskabets opfattelse skyldes en del af forklaringen problemerne med at få etableret Europols informationssystem, men hovedårsagen er imidlertid, at de nationale myndigheder er meget tilbageholdende med at videregive følsomme oplysninger til Europol. Hertil kommer, at der mangler en klar vision for Europols virksomhed.

For så vidt angår drøftelserne om ændring af Europol-konventionen udtrykker det belgiske formandskab støtte til dels at gøre Europols deltagelse i fælles efterforskningshold obligatorisk, dels at give Europol mulighed for at anmode medlemsstaterne om at indlede strafferetlige efterforskning. Herudover fremhæver formandskabet dels spørgsmålet om, i hvilket omfang Europols skal have tillagt operationel kompetence, dels spørgsmålet om parlamentarisk kontrol med Europol samt Europols muligheder for at samarbejde med Eurojust.

4.4.2. Task Forcen af Europæiske Politichefer.

For så vidt angår Task Forcen af Europæiske Politichefer finder det belgiske formandskab, at Task Forcen endnu ikke har indfriet Det Europæiske Råds forventninger for så vidt angår gennemførelse af operationelle aktiviteter, der er planlagt og vedtaget på EU-plan. Det belgiske formandskab finder, at der er behov for at præcisere Task-Forcens mandat. Formandskabet finder endvidere, at der bør tages stilling til den institutionelle placering af Task Forcen.

4.4.3. Det Europæiske Politiakademi (Cepol).

Efter det belgiske formandskabs opfattelse vil en løsning af spørgsmålet om placeringen af Det Europæiske Politiakademi være med til at styrke politiakademiets aktiviteter. Det bør endvidere overvejes, hvorvidt netværket af eksisterende nationale uddannelsesinstitutioner skal videreudvikles med henblik på etablering af et egentligt EU-organ.

4.4.4. SIS II.

Formandskabet finder, at spørgsmålet vedrørende den institutionelle placering af Schengen-informationssystemet (SIS), bør drøftes i tilknytning til det arbejde, der forventes igangsat med henblik på at videreudvikle SIS bl.a. med henblik på inddragelse af nye medlemsstater (SIS II). Den centrale tekniske støttefunktion i forhold til SIS forvaltes i dag af Frankrig, mens visse SIS-relaterede opgaver er overdraget til Rådsekretariatet. Formandskabet peger i den forbindelse på muligheden for, at overlade forvaltningen af SIS II til et selvstændigt EU-agentur.

4.5. Eksterne relationer.

For så vidt angår bestræbelserne på at forstærke EU's indsats udadtil anfører det belgiske formandskab følgende bemærkninger:

4.5.1. Øget pres udefra.

Formandskabet fremhæver, at Unionens indflydelse har medført et stigende pres fra omverdenen. De forventninger, som omverdenen har til EU – også for så vidt angår retlige og indre anliggender – harmonerer imidlertid ikke altid med de prioriteter, som Unionen har opstillet, og kan i øvrigt ikke altid indfries inden for de opstillede rammer for samarbejdet om retlige og indre anliggender.

4.5.2. Prioriteter og sammenhæng.

Formandskabet udtrykker generelt tilfredshed med opfølgningen på den rapport om EU's prioriteter og politiske mål for forbindelserne udadtil på området retlige og indre anliggender, der blev vedtaget på Det Europæiske Råds møde i Feira den 19. - 20. juni 2000.

4.5.3. Synlighed.

Efter det belgiske formandskabs opfattelse er udviklingen af en sammenhængende strategi for samarbejdet om retlige og indre anliggender i forhold til EU's eksterne relationer af væsentlig betydning for EU's generelle politik vedrørende de eksterne relationer.

Formandskabet finder imidlertid, at den hidtil fulgte linie med en række forskelligartede initiativer – generelle handlingsplaner (Ukraine), handlingsplaner alene vedrørende konkrete områder (Rusland - organiseret kriminalitet), stabilitets- og stabiliseringsaftalerne (Balkan), den transatlantiske dialog (USA og Canada), vedtagelse af fælles holdninger i forbindelse med forhandlinger i internationale organisationer – er med til at sløre billedet af en sammenhængende strategi.

4.5.4. Komplexitet og metoder i forbindelse med de eksterne relationer.

Det belgiske formandskab peger på, at de eksterne relationer har fået stigende betydning i forhold til de spørgsmål vedrørende retlige og indre anliggender, som drøftes af Artikel 36-udvalget (CATS) og af Det Strategiske Udvalg for Indvandring, Grænser og Asyl (SCIFA). Formandskabet understreger imidlertid, at den centrale rolle, som Komiteen af Faste Repræsentanter (Coreper) udøver i forbindelse med fastlæggelsen af EU's politik i forhold til de eksterne relationer, skal fastholdes.

I tilknytning hertil peger det belgiske formandskab på, at der ikke i tilstrækkelig omfang er gjort brug af den procedure, som er fastlagt i rapporten om EU's prioriteter og politiske mål for forbindelserne udadtil på området retlige og indre anliggender. Ifølge denne procedure bør Corepers behandling af spørgsmål vedrørende EU's indsats udadtil på området retlige og indre anliggender forberedes i fællesskab af de juridiske attachéer og attachéerne med ansvar for de eksterne relationer.

4.5.5. Styling af indvandring.

Formandskabet finder, at erfaringerne fra Arbejdsgruppen på Højt Niveau for Asyl og Indvandring (HLWG) har vist, at handlingsplaner vedrørende styling af migrationsstrømme fra tredjelande kun kan ske i partnerskab med de involverede lande.

Formandskabet gør opmærksom på, at der har været og fortsat er vanskeligheder med at implementere den tværsøjlestrategi med samtidig anvendelse af politiske, bistandsmæssige og migrationsmæssige tiltag, som er kernen i HLWG's arbejde. Dog bør den særlige budgetlinje til HLWG-projekter efter formandskabets opfattelse kunne bidrage til en afhjælpning af problemerne.

Formandskabet mener at kunne drage den generelle konklusion af gruppens hidtidige arbejde, at alle fremtidige handlingsplaner bør udvikles i tæt partnerskab med de involverede lande.

4.5.6. Civilretligt samarbejde.

Ved Amsterdam-traktaten blev det civilretlige samarbejde overført fra mellemstatsligt samarbejde til samarbejde på fællesskabsretligt grundlag. Dette betyder, at Fællesskabet har opnået eksternt kompetence til at forhandle og indgå aftaler med tredjelande på områder, der berører vedtagne fællesskabsretsakter.

Spørgsmålet har været relevant for så vidt angår aftaler med tredjelande, der indeholder regler om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, idet sådanne aftaler ofte berører navnlig reglerne i forordning nr. 44/2201 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.

I lyset af, at Fællesskabets eksterne kompetence ved flere lejligheder har voldt visse vanskeligheder, foreslår formandskabet, at Kommissionen nøje overvejer problemstillingen og afgiver en rapport til Rådet herom.

4.6. Rådets arbejdsmetoder.

Under henvisning til de igangværende – og langt fra afsluttede – drøftelser vedrørende en reform af arbejdsmetoderne for så vidt angår samarbejdet om retlige og indre anliggender fremhæver det belgiske formandskab en række forslag med henblik på en umiddelbar forbedring af effektiviteten på dette samarbejdsområde.

Det belgiske formandskab lægger således op til, at Rådet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) skal afholde månedlige møder. Endvidere foreslår formandskabet, at disse rådsmøder skal være af én dags varighed med kortere dagsordener end nu. Herudover foreslår formandskabet, at Rådet skal koncentrere sig om spørgsmål af politisk karakter, herunder vedtagelse af retsakter.